Dilluns 17 de durant l'any

Text de l'Evangeli (*Mt* 13,31-35): En aquell temps, Jesús els proposà una altra paràbola, dient: «El regne dels cels és semblant a un gra de mostassa que un home pren i el sembra en el seu camp. La que certament és la més petita de totes les llavors, quan ha crescut és la més gran de totes les hortalisses, i es fa arbre, de manera que els ocells del cel venen i s'ajoquen a les seves branques».

D'una altra paràbola els parlà: «El regne dels cels és semblant al llevat que una dona pren i amaga en tres mesures de farina fins que tot s'ha fermentat».

Totes aquestes coses les digué Jesús en paràboles a les multituds, i sense paràboles no els parlava de res, per tal que es complís allò que s'havia anunciat per mitjà del profeta, quan diu: «Obriré en paràboles la meva boca, proclamaré coses amagades des de la constitució del món».

© Albada Editorial / evangeli.net

«Sense paràboles no els parlava de res»

Mn. Josep Mª MANRESA Lamarca
(Valldoreix, Barcelona, Espanya)

Avui, l'Evangeli ens presenta Jesús predicant als seus deixebles. I ho fa, com en Ell és habitual, en paràboles, és a dir, emprant imatges senzilles i corrents per explicar els grans misteris amagats del Regne. Així podria entendre'l tothom, des de la gent més formada fins a la que tenia menys llums.

«El regne dels cels és semblant a un gra de mostassa...» (Mt 13,31). Els granets de mostassa no es veuen gairebé, són ben petits, però si en tenim bona cura i es reguen... acaben fent un arbre gran. «El regne dels cels és semblant al llevat que una dona pren i amaga en tres mesures de farina...» (Mt 13,33). El llevat no es veu, però si no hi fos, la pasta no pujaria. Així també és la vida cristiana, la vida de la gràcia: no es veu exteriorment, no fa soroll, però... si hom deixa que s'introdueixi en el seu cor, la gràcia divina va fent fructificar la llavor i convertint les persones, de pecadores a santes.

Aquesta gràcia divina se'ns dóna per la fe, per la pregària, pels sagraments, per la caritat. Aquesta vida

de gràcia, però, és sobretot un do que cal esperar i desitjar amb humilitat. Un do que els savis i entesos d'aquest món no saben apreciar, però que Déu Nostre Senyor vol fer arribar als humils i senzills.

Tant de bo que quan ens cerqui a nosaltres, ens trobi no en el grup dels orgullosos sinó en el dels humils, que es reconeixen febles i pecadors, però ben agraïts i confiats a la bondat del Senyor. Així, el gra de mostassa esdevindrà un arbre gran; així, el llevat de la Paraula de Déu obrarà en nosaltres fruits de vida eterna. Perquè, «com més s'abaixa el cor per la humilitat, més s'enlaira envers la perfecció» (Sant Agustí).

Pensaments per a l'Evangeli d'avui

- «No tinguis por del món paganitzat, perquè el Senyor ens cerca justament per tal que siguem llevat, sal i llum enmig d'aquest món. No et preocupis, que el món no et farà mal, si no és perquè a tu et doni la gana» (Sant Josepmaria)

- «La família que viu l'alegria de la fe, la comunica espontàniament, és sal de la terra i llum del món, és llevat per a tota la societat» (Francesc)

- «Essent propi de la condició dels laics haver de viure enmig del món i dels afers temporals, Déu els crida a exercir, gràcies al vigor del seu esperit cristià, el seu apostolat en el món a manera de llevat» (Catecisme de l'Església Catòlica, nº 940)